ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΧΟΠ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΒΑΝΤΕΡΜΠΙΛΤ

Ἡ κ. Βάντερμπιλτ.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος μοῦ εἶχε πεῖ:

—Ἦρθε ὁ Βάντερμπιλτ, ὁ περίφημος δισεκατομμυριοῦχος. Πρέπει νὰ τοῦ πάρης ἕνα ἀντερβιοῦ...

Ἐγὼ τὸ ἴδιο βράδυ κάλας δειπνοῦσα στὸ «Αὐτοκρατορικό», δίπλα στὸ τραπέζι ποὺ καθότανε ὁ μίστερ Βάντερμπιλτ, ὁ γραμματεύς του καὶ μιὰ πολὺ ὄμορφη, δίχως ἄλλο κυρία γιατὶ δὲν ἔδλεπα παρὰ μόνο τοὺς τριφεροὺς καὶ μισόγυμνους ὤμους της....

Εἶχα τελειώσει ὅμως τὸ φαγητό μου κι' ἀκόμη δὲν εἶχα βρεῖ μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ πλησιάσω τὸν δισεκατομμυριοῦχο. Δὲν ξέρω γιατί μ' ἔκανε νὰ δειλιάζω ἐκείνη ἡ ἄγνωστη κυρία, ποὺ εἶχε τρεῖς σειρὲς μαργαριτάρια στὸν ὑτέροχο λαιμό της καὶ ποὺ δὲν τὴν εἶχα ἀντικρύσει ἀκόμη στο πρόσωπο.

Ὁ μίστερ Βάντερμπιλτ δειπνοῦσε ἀργὰ καὶ μιλοῦσε διαρκῶς μὲ τὸν γραμματέα του. Ἡ κυρία μὲ τὰ μαργαριτάρια κάτνιζε ἀδιάφορα καὶ παρακολουθοῦσε τὸν κόσμο ποὺ χόρευε στὸ βάθος τοῦ ξενοδοχείου.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ δισεκατομμυριοῦχος γύρισε πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς εἶπε:

— Αὔριο φεύγω γιὰ τὸ Βερολῖνο.

—Ὅπως θέλετε. Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω ἐδῶ πέρα... Τοῦ ἀπάντησε ἡ κυρία.

Ἡ φωνή της μ' ἔκανε νὰ πεταχτῶ σαστισμένος ἀπὸ τὴ θέσι μου. Τὴν ἤξερα αὐτὴ τὴ φωνή! Τὴν εἶχα ξανακούσει! Μὰ ποιά ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ κυρία;...

Προχώρησα λίγα βήματα, νοιώθοντας μιὰ παράξενη ταραχὴ κι' ὅταν πέρασα ἀπὸ μπροστά της τῆς ἔριξα μιὰ περίεργη ματιά. Ἄ! Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει! Ἦταν ἡ Μπίτσε!...

Ἡ ματιές μας συναντήθηκαν καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ λεπτὰ χείλη τῆς κυρίας μὲ τὰ μαργαριτάρια. Μὲ εἶχε γνωρίσει κι' ἐκείνη καὶ μὲ τὸ χέρι της ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ τὰ μπριλλάντια μοῦ ἔκανε νόημα νὰ τὴν πλησιάσω...

***

Τί παράξενη σύμπτωσις! Εἶχα γνωρίσει τὴν Μπίτσε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ὅταν ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων κι' ἐργαζότανε ὡς «φεγγιράντε» σ' ἕνα στούντιο τοῦ Χόλλιγουντ. Ἐγὼ τότε ἤμουν εἴκοσι χρόνων κι' ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε δειλός, ὅταν βρισκόμουν μπροστὰ σὲ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα. Ἡ Μπίτσε ἦταν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο. Εἶχε παντρευτῆ ἕναν ἀεροπόρο καὶ δὲν θὰ ἐρχότανε στὸ Χόλλιγουντ, ἂν ὁ ἄνδρας της ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες δὲν σκοτωνότανε σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη πτῶσι του... Ἡ Μπίτσε τότε ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ γίνῃ κινηματογραφικὸς «ἀστήρ» κ' ἔτσι τὴν γνώρισα στὴν φιλμούπολι ποὺ εἶχα πάει κι' ἐγὼ συνοδεύοντας μιὰ ἐξαδέλφη μου, μὲ τὴν ὁποία ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος.

Ἡ Μπίτσε ἀντίκριζε μὲ θάρρος τὴ ζωὴ καὶ κάθε φορὰ ποὺ τύχαινε νὰ τὴ συνοδεύω στὸ στούντιο, τῆς ἄρεσε νὰ μὲ πειράζῃ καὶ νὰ μὲ κάνῃ νὰ τὰ χάνω μὲ τὶς στενόχωρες ἐρωτήσεις της. Τί περίεργη ποὺ ἦταν αὐτὴ ἡ μικρούλα γήρα μὲ τὰ πυρόξανθα μαλλιά! Μοῦ μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ ἔρωτα καὶ μ' ἔκανε νὰ μπερδεύω πάντα τὰ λόγια μου καὶ νὰ τῆς ἀπαντῶ μὲ ἀόριστες φράσεις, ἂν κι' ἔνοιωθα ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ τῆς κλείσω ἐκεῖνο τὸ φιλήδονο στόμα της μ' ἕνα παθητικὸ φιλί...

Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου, ἡ τρελλὴ καὶ ἄστατη Τζόαν, οὔτε ἔδινε καμμιὰ σημασία στὸν ἔρωτά μου. Ἐκείνη ἐθαύμαζε τοὺς τολμηροὺς ἄνδρες κ' ἀγαποῦσε κρυφὰ τὸν Τὸμ Μίξ. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ κοκκίνιζα ὡς τ' αὐτιά κ' ἑτοιμαζόμουν νὰ τῆς πῶ κανένα τριφερὸ λόγο, μὲ προλάβαινε κι' ἄρχιζε νὰ μὲ μαλώνῃ γελῶντας εἰρωνικά: «Κύτταξέ τον! Μὰ δὲν ντρέπεσαι λοιπὸν νὰ εἶσαι ἐρωτευμένος μαζύ μου; Δὲν σοῦ φτάνει ἡ Μπίτσε; Δὲν ἔχω καιμὰ ὄρεξι, μ ά ῦ φ ρ έ ν, ν' ἀγατήσω ἕναν Καζανόβα, σὰν ἐσένα, ποὺ ξεγελάει τὶς ὄμορφες χῆρες».

Κι' αὐτὰ τὰ ἔλεγε μπροστὰ στὴ φίλη μου ποὺ γελοῦσε κι' ἐκείνη εἰρωνικὰ καὶ μ' ἔκανε νὰ δακρύζω ἀπὸ τὴ λύσσα μου....

***

Ἕνα βράδυ ὡστόσο, μοῦ συνέβη μιὰ παράξενη περιπέτεια, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωή μου.

Εἶχα συνοδεύσει τὴ Τζόαν στὸ σπίτι κι' ἤμουν ὁλόχαρος, ποὺ μποροῦσα νὰ μείνω λίγη ὥρα μόνος μὲ τὴ Μπίτσε. Ἦταν ἕνα ὄμορφο βράδυ τῆς ἀνοίξεως καὶ περπατούσαμε ἀργὰ σὲ μιὰ ἀνθισμένη δεντροστοιχία.

Ἡ Μπίτσε ἦταν πιὸ χαρούμενη ἀπὸ μένα. Τὸ ἀπόγευμα εἶχε ὑπογράψει ἕνα καλὸ συμβόλαιο καὶ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ἔπαιζε τὸν πρῶτο ρόλο σ' ἕνα καινούργιο φίλμ. Πῶς ὅμως αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ τύχη; Ἡ ἐξήγησις ἦταν εὔκολη, ὅπως μοῦ ἔλεγε ἡ φίλη μου. Ὁ διευθυντὴς τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας εἶχε συγκινηθεῖ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Ἐκτὸς λοιπὸν ἀπὸ τὸ συμβόλαιο, τῆς εἶχε προσφέρει ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο καὶ μιὰ κοσμίστικη βίλλα στὸ Μπέβερλυ Χίλλς. Ἡ Μπίτσε τὰ εἶχε δεχθεῖ ὅλα μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, μὰ τώρα μοῦ ἐξομολογεῖτο, ὅτι ἔννοιωθε κάτοιο φόβο γι' αὐτὴ τὴν καινούργια της ζωή. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μάλιστα θὰ κοιμότανε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ βίλλα της, γιατὶ εἶχε παραγγείλει κόλας νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ πέρα τῆς βαλίτσες της. Φοβότανε λοιπὸν νὰ περάσῃ τὴ νύχτα ὁλομόναχη σ' ἐκεῖνο τὸ ἄγνωστο σπίτι κι' ἀκόμα περισσότερο μήπως τυχὸν δεχότανε κανμιὰ ἀτρόπτη καὶ δυσάρεστη ἐπίσκεψη.

Ἐγώ, μὲ μιὰ κρυφὴ χαρά, ἀντὶ νὰ τὴν καθησυχάζω, τὴ φόβιζα πιὸ πολὺ καὶ τὴν ἔκανα νὰ τρέμῃ καὶ νὰ σφίγγεται στὸ μπράτσο μου, σὰν νὰ μοῦ ζητοῦσε νὰ τὴν προστατεύσω. Τέλος, ἡ ὄμορφη χήρα, τρομοκρατημένη κι' ἀπὸ τὰ λόγια μου, ὅταν φτάσαμε στὴν πόρτα τῆς βίλλας της, μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς κρατήσω συντροφιὰ ὡς τὰ ξημερώματα.

Ὁ καθένας σας τώρα μπορεῖ νὰ φανταστῆ τὴν εὐτυχία μου! Ἡ Μπίτσε, ἥσυχη πειά, ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της καὶ μοῦ ἔδειξε ἀπέναντι ἕνα μεγάλο ντιβάνι. Ἐκεῖ πέρα θὰ κοιμότανε «ὁ φύλαξ ἄγγελός της», ὅπως μ' ἔλεγε.

Μὰ νομίζετε, ὅτι μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὅλη τὴ νύχτα; Τὸ ρόδινο ἀμπαζοὺρ ἔριχνε ἕνα γλυκὸ φῶς ἐπάνω στ' ὄμορφο πρόσωπο τῆς Μπίτσε, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ξέγνοιαστη. Μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ ἄκουγα τὴν ἀλαφριὰ ἀναπνοή της κ' ἔβλεπα τοὺς γυμνοὺς ὤμους της, ἐνῶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ. Πόσες φορὲς δὲν ἐπλησίασα στὸ κρεββατάκι της, τρέμοντας σύγκορμος ἀπὸ τὴν ταραχή μου καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα σφιχτὰ στὸ στῆθος μου, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα πυρετὸ καὶ καρφωμένα στὸ μισάνοιχτο στόμα της, δίχως νὰ βρίσκω τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀγκαλιάσω τριφερὰ καὶ νὰ τὴ φιλήσω παράφορα σ' ἐκεῖνα τὰ δροσερὰ χείλη ποὺ χαμογελοῦσαν, σὰν νὰ μὲ προκαλοῦσαν καὶ νὰ μὲ κορόϊδευαν.

Πόσες φορὲς δὲν ἐπλησίασα στὸ κρεββατάκι της, τρέμοντας σύγκορμος...

Θεέ μου! Πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴ νύχτα; Πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν ἀγωνία μου μπροστὰ στὸ ροδαλὸ ἐκεῖνο σῶμα τῆς Μπίτσε ποὺ κοιμότανε σὰν ἕνα ἀθῶο κορίτσι, βέβαιη ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε ἀπὸ κανένα, ἀφοῦ τῆς κρατοῦσα ἐγὼ συντροφιά, ξαπλωμένος κοντά της, στὸ μεγάλο ντιβάνι; Ἄ! τί νύχτα! Ἔχει μείνει στὴ μνήμη μου σὰν ἕνας ἀπαρηγόρητος καϋμὸς καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὴ θυμᾶμαι, ἀναστενάζω βαθειὰ μὲ μιὰ ἀνεκφραστη πίκρα.

Τὰ ξημερώματα, ἡ Μπίτσε ξύπνησε μόνη της. Μ' εὐχαρίστησε γιὰ τὴ συντροφιά μου καὶ μ' ἄφησε νὰ καταλάβω, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγω ὅσο ἦταν ἀκόμα νωρίς, γιὰ νὰ μὴ μὲ ἰδοῦν ἀπὸ τὶς γειτονικὲς βίλλες.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα, δὲν τὴν εἶχα ξαναειδεῖ πειά. Εἶχα μάθει μόνο, ὅτι εἶχε φύγει γιὰ τὸ Μάϊαμι μὲ τὸν διευθυντή της.

***

Ἡ Μπίτσε λοιπόν, ὅταν πῆγα κοντά της καὶ τῆς φίλησα τὸ χέρι, μὲ παρουσίασε στὸν Βάντερμπιλτ.

—Ὁ ἄνδρας μου! Μοῦ εἶπε, δείχνοντας τὸν δισεκατομμυριοῦχο.

Ἔπειτα σηκώθηκε, στηρίχτηκε στὸ μπράτσο μου καὶ μοῦ ζήτησε νὰ τὴν ὁδηγήσω στὸ μπάρ.

—Εἶσαστε εὐτυχισμένη; τὴ ρώτησα, ὅταν πειὰ ἐξαντλήσαμε τὶς παλιὲς

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΛΑΪΚΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Ψηλὸς πύργος, πάτους ἔχει
πόρτες καὶ παράθυρα δὲν ἔχει.
(Τὸ καλάμι)

Χίλιοι μύριοι κατεβαίνουν
κ' ἄλλοι δυὸ τοὺς ἀπανταίνουν
καὶ τοὺς κόβουν τὸ κεφάλι
καὶ τσ' ἀλλάζουν τ' ὄνομα.
(Ὁ μύλος)

Κόρακας μισοβρακάτος
καὶ σιδερομυτσιακάτος,
σὰν ἀνοίξει τὰ φτερά του
δὲν κιττάει τ' εἶνε μπρωστά του.
(Τὸ ψαλίδι)

Καλοτρούτητη τσατσάρα
καὶ στοῦ βασιλιᾶ τὴν τάβλα.
(Ἡ κεριθρα)

Ἀπάνω στὸ τουρλὶ τουρλὶ
κάθεται χρυσὸ πουλί.
(Τὸ λυχνάρι)

Ἄσπρος ἐγεννήθηκα
μαῦρος ἐκατάντησα,
καλαντζίτικα φορῶ
κα. τὰ δόντια μου κουνῶ.
(Τὸ ξυλοκέρατο)

Σιδερένιο εἶνε τ' ἀρνὶ
κρεατένιο τὸ σουβλί.
(Τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ δάχτυλο)

Τὸ τίγγι-τίγγι κρέμεται
τὸ τίγγι κατιαρώνει.
ὅλος ὁ κόσμος τῆραγε
κ' ὁ βασιλιᾶς ἀτός του.
(Τὸ βυζί)

Ξέρω ἕνα πραμματάκι
στρογγυλὸ σὰν κόσκινο
μακρουλὸ σὰν ἄντερο.
(Τὸ πηγάδι)

Τούτη ράχη, κεῖν' ἡ ράχη
κόκκινο τραγὶ βελάζει.
(Ἡ φωτιά)

Γουροῦνα κοψοκέφαλη
πάει τὸ λόγγο-λόγγο σκούζοντας.
(Ἡ σφαῖρα)

Κόκορας καράμπελας,
κοκόρα καραμπέλα,
πηδάει ἐδῶ, πηδάει ἐκεῖ,
πηδάει καὶ στὴν ἀστράχα.
(Γάτα καὶ ποντικός)

Μοσκοῦς μακοῦς καλόγερος
καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει.
(Ὁ καπνός)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στα χρόνια τῆς Ἐπανασυστάσεως. Ἡ σύσκεψις τῶν Πατριαρχείων. Ἡ ἀταραξία τοῦ Μητροπολίτου Δέρκων. «Ἄ! κόκκινη τρίχα!....». Θρύλοι τῆς παλιᾶς Ἀθήνας. Ἡ Ἀνεράϊδες κι' ἡ ὤμορφες Ἀθηνιωτοπούλες, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὸν ἐθνομάρτυρα Πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε', διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Τὴν παραμονὴ τοῦ Πάσχα τοῦ 1821, βρισκόντουσαν στὸ Πατριαρχεῖο ὅλοι οἱ Σινοδικοὶ καὶ συνεσκέπτοντο γιὰ τὰς ἐναντίον τους καταδιώξεις καὶ γιὰ τὴ στάση ποὺ θὰ κρατοῦσαν ἀπέναντι τοῦ τουρκικοῦ δικαστηρίου, προκειμένου νὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Ὅλοι τους ἦσαν κατηφεῖς καὶ μελαγχολικοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Δέρκων, ἕναν ἑβδομηντάρη σεβάσμιο γέροντα, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη ἐκτίμησι μεταξὺ τοῦ Κλήρου γιὰ τὴ μόρφωσί του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Αὐτὸς ἦταν ἀτάραχος καὶ σχεδὸν εὔθυμος.

—Θυμάζω, ἀδελφέ, τὴν ἀπάθειά σου πρὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖο διατρέχουμε, τοῦ εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος.

—Διατί, δέσποτα, νὰ λυπᾶμαι; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Αὔριο, θὰ πεθάνω, διὰ τῆς σπάθης τοῦ δημίου μου, ἀπὸ τὸν πρόσκαιρο τοῦτον βίον εἰς τὴν αἰωνιότητα!

Ὁ Γρηγόριος τὸν κύτταξε κατάματα καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

—Ἄ! «κόκκινη τρίχα»!.... Καὶ στὴν πιὸ φοβερὴ στιγμὴ δὲν χάνεις τὴν ψυχραιμία σου καὶ τὴν ἑτοιμότητά σου.

«Κόκκινη τρίχα» ὀνόμαζε ὁ Γρηγόριος τὸν Μητροπολίτη Δέρκων ἐπειδή, πρὶν ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά του ἀπ' τὰ γηρατειά, εἶχαν χρῶμα βαθὺ πυρόξανθο.

Τοὺς «κοκκινοτρίχηδες» τοὺς θεωροῦσαν καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα, ὡς τοὺς πιὸ πονηροὺς καὶ εὐφυεῖς ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὴν ἀπάλημ αὐτὴ βγῆκε καὶ τὸ παρακάτω λαϊκὸ δίστιχο:

Κόκκινη τρίχα, μάτια γαλανά,
καρδιὰ διαβόλου, ἀγγεῖο Σατανᾶ!

***

Οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι πίστευαν πὼς ὅταν κάμμια κόρη ἦταν ὤμορφη πολύ, τὴ ζήλευαν ἡ Ἀνεράϊδες καὶ τὴν ἔπαιρναν νὰ τὴν κάνουν κι' αὐτὴ Ἀνεράϊδα.

Ἔτσι μιὰ φορὰ ἡ Ἀνεράϊδες πήρανε μιὰ ὤμορφη νέα ἀπ' τὴν παλιὰ Ἀθήνα, τὴ θυγατέρα τοῦ Μπούσουλα καὶ τὴν πήγανε στὰ ἡμέρια τους. Ὁ κύρης κι' ἡ μάνα τῆς κόρης φάγανε τὸν κόσμο νὰ τὴ βροῦν, μὰ τοῦ κάκου. Νομίζανε πὼς τοὺς τὴν κλέψανε τίποτε βλάμηδες καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ κάμουν.

Δὲν πέρασαν ὅμως ὀχτὼ μέρες καὶ βρῆκαν τὴν κόρη τους στοὺς Ἀγέρηδες, ὅπου τὴν εἶχαν ἀφήσει ἡ Ἀνεράϊδες. Ἡ κόρη ἦταν βουβή, εἶχε χάσει τὴ μιλιά της καὶ μόνο μὲ τὰ νοήματα προσπαθοῦσε νὰ τοὺς παραστήση τὰ παθήματά της.

Κάλεσαν ἀμέσως τοὺς παπάδες, τὴ διαβάσανε καὶ τὴν πήγανε στὴν ἐκκλησία τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας νὰ μείνη ὀχτὼ μέρες. Τέλος μ' αὐτὰ ποὺ τῆς ἔκαμαν, ἡ κόρη ξαναβρῆκε τὴ φωνή της. Τότε πειὰ τοὺς διηγήθηκε καταλεπτῶς, ὅτι τὴν πῆραν ἡ Ἀνεράϊδες καὶ τὴ σεργιανοῦσαν ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνὸ κι' ἀπὸ λαγκάδι σὲ λαγκάδι, σὲ τόπους ποὺ δὲν τοὺς εἶχε ματαιδεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἔκλαιγε μέρα νύχτα καὶ δὲν ἤθελε νὰ χορέψη, μιὰ μεγάλη Ἀνεράϊδα τῆς ἔδωκε ἕναν μπάτσο καὶ τὴν ἔριξε στοὺς Ἀγέρηδες.

Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἔπαθε καὶ μιὰ ἄλλη ὤμορφη κοπέλλα τῆς Ἀθήνας, ἡ κόρη τοῦ Μπίρμουρα. Κι' αὐτὴ τὴν ἄφηναν ἡ Ἀνεράϊδες σιοὺς Ἀγέρηδες ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ ἡμερῶν βασανιστήρια.

***

Μιὰ ἐποχὴ στὴν Κωνσταντινούπολι, στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ἔγινε ἕνα μεγάλο θαῦμα. Τὰ μεσάνυχτα τοῦ Πάσχα σηκώθηκαν οἱ ντερβίσηδες καὶ πῆγαν στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ νὰ προσευχηθοῦν, κατὰ τὴ συνήθειά τους. Μὰ μόλις μπῆκαν στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας, ἄκουσαν μιὰ ψαλμωδία κι' εἶδαν ἕνα παράξενο φῶς νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ ἅγιο βῆμα. Ζύγωσαν περισσότερο καὶ ξεχώρισαν πὼς ἡ φωνὲς ποὺ ψέλνανε ἔλεγαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ἔτρεξαν τότε κι' εἰδοποίησαν τὸ Μεγάλο Βεζύρη. Ἐκεῖνος πῆγε στὴν ἐκκλησία μὲ στρατιῶτες κι' εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸ θαῦμα. Ἔδωκε τότε διαταγὴ στοὺς ἀκολούθους του νὰ μποῦν μέσα καὶ νὰ ἐξετάσουν μήπως ἦσαν Χριστιανοὶ ποὺ ψέλνανε. Μὰ μόλις αὐτοὶ πάτησαν τὸ πόδι τους μέσα στὸ ναό, ἔσβησε ἔξαφνα τὸ παράξενο φῶς καὶ πάψανε οἱ ψαλμωδίες. Ψάξανε τότε καλά, μὰ δὲν βρήκανε ψυχὴ μέσα στὴν ἐκκλησία.

ἀναμνήσεις μας.

—Εἶμαι πλουσία! μοῦ ἀπάντησε μὲ κάποια πίκρα στὴ φωνή. Μὰ δὲν πρέπει νὰ παραστονιέμαι. Ἡ ζωή μου ἦταν ἕνα ὤμορφο ὄνειρο. Πῶς μποροῦσα νὰ φανταστῶ, ὅτι θὰ γνώριζα μιὰ μέρα τὸν Βάντερμπιλτ κ' ὅτι θὰ γινόμουν γυναῖκα του! Ἂν εἶμαι εὐτυχισμένη; Μήπως ξέρω κι' ἐγώ; Ἔχω τόσα χρήματα, ὥστε μπορῶ ν' ἀγοράσω ὅ,τι μοῦ περάσει ἀπ' τὸ νοῦ. Μὲ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Ἡ ἐφημερίδες ἔκαναν πασίγνωστη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς μου. Ὅλοι ξέρουν τὶς περιπέτειές μου, τὰ μυστικά μου, τὶς ἰδιοτροπίες μου, τὰ ὄνειρά μου. Ἄ! Δὲν ξέρετε τί τρομερὸ ποὺ εἶνε αὐτό! Νὰ μὴν ἔχη κανεὶς τίποτε κρυφό, κανένα μυστικὸ κρυμμένο βαθειὰ στὴν καρδιά του. Μὲ παρακολουθοῦν παντοῦ, μὲ κατασκοπεύουν, προσπαθοῦν ν' ἀνακαλύψουν κάτι κανονίργιο, μιὰ ἐκκεντρικότητά μου, ἕνα σκάνδαλο! Μὲ τὸ πιὸ ἀσήμαντο περιστατικό, γεμίζουν ὁλόκληρες στῆλες στὶς ἐφημερίδες τους. Ἄ! ὅλος ὁ κόσμος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κυρίας Βάντερμπιλτ, τῆς πιὸ πλουσίας γυναίκας τῆς Ἀμερικῆς!

Δὲν ξέρουν ὅμως κάτι. Δὲν ξέρουν τὸ μυστικὸ ἐκείνης τῆς νύχτας ποὺ περάσαμε μαζὺ στὸ Μπέβερλυ Χίλλς. Εἴσαστε, ἂν δὲν κάνω λάθος, δημοσιογράφος. Ἔ, λοιπόν, διηγηθῆτε τὸ σιοὺς ἀναγνῶστες σας! Γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ κείνη τὴ νύχτα, σᾶς χαρίζω τὸ μόνο ἄγνωστο μυστικὸ τῆς ζωῆς μου....

Κι' ἡ κυρία μὲ τὰ μαργαριτάρια, μ' ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα τρυφερό, μὰ κι' ἀλησμόνητο, χαμόγελο.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΧΟΠ